

[Godskesen.]

under hvilke Omstændigheder Anordningen kan ændre Loven. Dette var, saa vidt jeg erindrer, netop ogsaa Tilfældet i det Forhold, som den højtærede Minister omtalte, hvor der var Spørgsmaal om Ændring af Lagtingets Medlemstal — Bestemmelsen tog Sigte paa, at Forholdene der senere kunde forandre sig; men her har Bestemmelsen en saadan Rækkevidde, at der slet intet var i Vejen for, at denne Lov en Maaned eller 14 Dage efter, at den var affattet, og uden at der i Mellemtiden var sket noget som helst, kunde ændres ved Anordning. Jeg synes, det er urigtigt. Hvis man mener, at man selv under de nuværende Forhold ikke kan overskue Forholdene bedre, er det rigtigt at sige, at det bestemmes ved kgl. Anordning, hvilke Foreninger der har Ret til at deltage i Udpegningen af Nævnet. Hvis den højtærede Minister vil stille et saadant Forslag, vil jeg i Tillid til hans og det ærede Medlem for 7de Kreds' bedre Indsigt straks bøje mig derfor. Det, jeg ønsker, er kun, at der skal være Klarhed og Konsekvens i Lovens Affattelse, og at den skal passe med almindelige konstitutionelle Regler.

Justitsministeren (Rytter): Det ærede 11te tingvalgte Medlem (Carl F. Madsen) udtrykte Tvivl om, hvorvidt der overhovedet var Brug for en Forligsmandsinstitution paa Færøerne, idet det ikke var det ærede Medlem bekendt, at der har været nogen Konflikt deroppe, som har gjort denne Institution nødvendig. Jeg kan sige det ærede Medlem, at det har der været; der var endogsaa en Konflikt, som truede med at ødelægge Fiskeriet i hele Foraarsæsonen. Fiskerne gjorde mig den Ære at udnævne mig til Voldgiftsmand, og Købmændene accepterede mig, saa at jeg altsaa fra begge Sider blev valgt til at være Forligsmand i denne Strid, der paa Færøerne regnedes for at være en stor Strid. Det lykkedes at faa den forligt.

Maa jeg overfor det ærede 15de tingvalgte Medlem (Godskesen) udtale, at jeg ikke er ganske enig med ham med Hensyn til § 6. Der staar jo, at et Forslag kun kan forelægges i Forligsmandens Affattelse, thi hvis der er Tale om et andet Mæglingsforslag, gælder Loven overhovedet ikke det, saa kan man stemme baade ja og nej og komme med Ændringsforslag dertil paa enhver Maade. Men er det blot en sproglig Ændring, der er os imellem, skal vi nok faa det klaret.

Det ærede Medlem har ikke Ret i sine Udtalelser om Lagtingets Medlemstal, for skønt vi hernede kunde indse — og jeg kan huske, at det ærede Medlem netop var inde paa det Spørgsmaal —, at 3 Suppleanter ikke altid vilde være nok til at udligne det Resultat, som kom frem efter Valget, satte vi kun 3 i Lovforslaget og ikke 5, men vi føjede til, at ved kongelig Anordning kunde man bestemme det og det. Dette kunde man da ogsaa i det nævnte Tilfælde have gjort 14 Dage senere, og havde vi f. Eks. gjort det inden sidste Valg deroppe, saa havde det ikke faaet det Udfald, som det fik. Naar man ikke gjorde det den Gang, var det, fordi man mente, at man burde begrænse Tallet til 23.

Godskesen: Med Hensyn til Lagtingets Medlemstal var det jo mig, der paapegede, at 23 ikke var nok, og jeg gjorde alt, hvad der stod i min Magt, for at opnaa, at det allerede i Loven blev bestemt, at der skulde være flere Tillægsmandater. Det kunde jeg ikke sætte igennem, men jeg maa fralægge mig Skylden for, at man ikke vedtog det her, men henviste Afgørelsen til kongelig Anordning.

Med Hensyn til § 6 er der jo ikke den allermindste reelle Meningsforskel mellem den højtærede Minister og mig. Jeg mener ogsaa, at det kun er og skal være Forligsmandens Mæglingsforslag, der er Tale om; det er kun det, der her er Spørgsmaal om at bringe til Afstemning. Men jeg synes kun, det er saa naturligt at sige det, det er kun at føje et Par Ord til: naar et af Forligsmanden stillet Mæglingsforslag o. s. v. Naar det sker, er den højtærede Minister og jeg fuldstændig enige.

Justitsministeren (Rytter): Ja, vi faar nok klaret den rigtige Redaktion deraf i Udvalget.

Maa jeg med Hensyn til det ærede Medlems Udtalelse om, at det netop var ham, der den Gang paapegede, at 3 ikke var tilstrækkeligt, sige, at det var allerede Lagtinget enigt om, den Gang det udarbejdede Forslaget, og man drøftede meget indgaaende, om man ikke burde gøre det paa en anden Maade; men Lagtinget vilde nu en Gang have den Kredsinddeling, det havde, og vilde nødig gaa over til at faa for mange Medlemmer. Derfor var det, at Lagtinget, uagtet det vidste, at det ikke vilde medføre fuld Retfærdighed, kun foreslog 3.